

Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

‘Η κ. Ντι Σεβινιέ στην κόρη της

ΠΑΡΙΣΙΟΙ, Δευτέρα 9 Φεβρουαρίου 1671

Ξεσπάζω σέ κλάματα διαβάζοντας τὰ γράμματά σου. Μοῦ φαίνεται πὼς ἡ καρδιά μου πᾶει νὰ σπάσῃ. Ἄν μὲ ἐβλεπε κανεὶς τὴν ὥρα ποὺ τὰ διαβάζα, θὰ νόμιζε πὼς μοῦ γράφεις λόγια σκληρὰ ἢ πὼς εἶσαι ἄρρωστη, ἢ πὼς σοῦ συνέβη κανένα δυστύχημα. Κι’ ὁμῶς συμβαίνει τὸ ἀντίθετο : μ’ ἀγαπᾷς ἀκριβῶς μου παιδί καὶ μοῦ τὸ λές μ’ ἔναν τέτοιο τρόπο, ὥστε δὲν μπορῶ νὰ βαστάξω καὶ νὰ ἴδω κλάψω χύνοντας ἄφθονα δάκρυα.

Ἄξακολουθεῖς τὸ ταξίδι σου, χωρὶς κανένα δυσάρεστο ἐπεισόδιο, κι’ ἔστιν τὰ μαθαίνω ὅλα αὐτὰ, ποὺ πρέπει νὰ μοῦ φαίνονται πολὺ εὐχάριστα, ἐγὼ ὑποφέρω καὶ κλαίω !

Ὅσο εἶσαι, ἢ διασκεδάσεις σου καὶ ἡ χαρὰ σου, εἶνε νὰ συλλογιέσαι ἐμένα, νὰ μιλάς γιὰ μένα καὶ σὰρξίς νὰ μοῦ γράφεις, διὰ αἰσθητικοῦ περισσότερο καὶ ἀπὸ τὸ νὰ μοῦ τὸ λές. Ὅπως καὶ ἂν ἐρχονται σὲ μένα τὰ αἰσθητικὰ σου, εἶτε γραπτῶς εἶτε προφορικῶς, τὰ δέχομαι μὲ συγκίνηση κι’ εὐποησία τέτοια ποὺ δὲν τὰ καταλαβαίνω παρὰ μόνον ἐκεῖνοι ποὺ ξέρουν ν’ ἀγαποῦν ὅπως ἐγώ.

Μὲ κάνεις νὰ νοιώθω γιὰ σένα κάθε στοργὴ καὶ τρυφερότητα ποὺ μπορεῖ νὰ αἰσθανθεῖ κανεὶς, ἀλλ’ ἂν ἐσὺ μὲ σκέπτεσαι νὰ εἶσαι βέβαιη πὼς κι’ ἐγὼ τὸ ἴδιο σὲ σκέπτομαι ἀδιάκοπα. Ἐχω γιὰ σένα τὴν ἀδιάκοπη, τὴν παντοεινή ἐκείνη ἔννοια, ποὺ καθὼς λένε οἱ καλοὶ χριστιανοὶ δὲν πρέπει νὰ ἐξῆ κανεὶς παρὰ μόνον γιὰ τὸ Θεό.

Τίποτα ἄλλο δὲν μπορεῖ ν’ ἀπασχολήσῃ τὴν σκέψι μας. Βλέπω τὴν ἡμάδα μὲ τὴν ὁποία ταξιδεύεις νὰ προχωρεῖ πάντα πρὸς τὰ ἔμπροσ καὶ ποτὲ νὰ ἴδω ἐρχομαι πρὸς τὰ ἐμένα. Εἶμαι πάντα μαζί σου στυλὸς μεγάλους δρόμους ποὺ περνᾷς, μοῦ φαίνεται πὼς φοβάμαι κάποτε μήπως ἡ ἡμάδα ἀναποδογυρίσει, οἱ βροχεὲς ποὺ ἐξακολουθοῦν τώρα ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας μὲ ἀτελείψουν, ὁ Ρῆνος μοῦ προξενεῖ ἕνα περίεργον φόβον.

Ἐχω ἕνα χάρτι ἀνοιγμένον ἔμπροσ μου, ξέρω ὅλα τὰ μέρη ὅπου περνᾷς, τὴν νύχτα ἄποψε εἶσαι σὸ Ντεβέρ. τὴν Κυριακὴ θὰ εἶσαι στὴν Λυών, ὅπου καὶ θὰ λάβῃς αὐτὸ τὸ γράμμα.

Δὲν ἔχω λάβει ὡς τώρα παρὰ δύο γράμματά σου, ἴσως λάβω καὶ τὸ τρίτο. Αὐτὴ εἶνε ἡ μόνη παρηγοριά ποὺ ἐπιθυμῶ νὰχω δὲν ἴπτω χαμικλῶν ἄλλην.

Δὲν μπορῶ νὰ βλέπω πολὺν κόσμο, ἴσως συνειθίσω σιγὰ σιγὰ μὰ πρὸς τὸ παρὸν δὲν μπορῶ ἀκόμα. Οἱ δοῦκισσες Ντι Βερνέγι καὶ Νι’ Ἀρπαζόν, θέλουν νὰ μὲ διασκεδάσουν, μὰ τὶς ἐτχαίρισησσαι γι’ αὐτὸ, χωρὶς νὰ δεχθῶ τὶς διασκεδάσεις ποὺ μοῦ πρότειναν.

Τὸ Σάββατο ὅλη μέρα ἤμουν στῆς κυρίας Ντι Βιλλάρ, καὶ μιλοῦσαμε γιὰ σένα καὶ κλάψαμε, καταλαβαίνει καλὰ τὴν καρδιά μου. Χθὲς ἤμουν στὸ κήρυγμα τοῦ Νταζέν καὶ στῆς κυρίας Ποβί-νιέ ;

Σήμερα θὰ πᾶω νὰ φάω μὲ τὴν κυρία Λαφαγιέ. Νά, πῶς περνᾷ τὶς ἀποκρῆς μου. Κάθε μέρα κάνω μιὰ λειτουργία στυλὸς σου. Εἶνε μιὰ εὐλάβεια ποὺ δὲν εἶνε καθόλου χριστιανική.

Δὲν εἶδα τὸν κοντινὸ σου παρὰ μόνον μιὰ στιγμή. Θέλω νὰ τοῦ γράψω νὰ τὸν ἐτχαίριστῶ γιὰ τὸ κρεβάτι του, τοῦ εἶμαι πολὺ περισσότερὸ ἐπιοχρεωμένη ἀπὸ διὰ τοῦ εἶσαι ἐσὺ. Ἄν θέλεις νὰ μ’ ἐτχαίριστῆς σι’ ἀλήθεια, πρόσεχε τὴν ὑγεία σου νὰ κοιμάσαι σ’ αὐτὸ τὸ ὄμορφο κρεββατικί, νὰ τρώς σούπες καὶ νὰχρὶς ὅσο θάρρος δὲν ἔχω ἐγώ.

Νὰ μοῦ γράφεις πάντα. Ὅλοι ὅσοι σ’ ἀγαποῦσαν ἐδῶ, τώρα σ’ ἀγαποῦν περισσότερο ἀκόμη. Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πᾶ, πόσοι σοῦ στέλνουν χαιρετισμούς, καὶ πόσο ἀνυποχρῶν γιὰ τὴν ὑγεία σου.

‘Η Μητέρα σου

ΜΙΚΡΑ ΝΕΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Κόκορας ἀξίας 500 φράγκων

Μία μεγάλη γαλλικὴ κεντρογραφικὴ ἐταιρία ἐπούλησε πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν στὴν Ἀργεντινὴ ἕναν ἀπ’ τοὺς καλλιτέρες κοκόρους τῆς ἀντὶ 500 φράγκων, ὁπλοδὴ 1500 δραχ. περίπου.

Ἄπεργία κηπουρῶν

Οἱ κηπουροὶ τοῦ Βατικανοῦ ἐκήρυξαν πρὸ ὀλίγων καιρῶν ἀπεργίαν, ζητοῦντες αὐξάναι τὸν ἀποδοχῶν των. Θὰ συγκληθῆθῃ ἄραγε ὁ Πάπας ;

ΖΕΣΤΑ - ΖΕΣΤΑ ΚΑΙ ΚΡΥΑ-ΚΡΥΑ

Ἀπὸ ἐβραῖοι πέφτουν στὰ χέρια λοιπῶν μέσα σ’ ἕνα δάσος, — Παρε τὶς χιλίεις δραχμῆς ποὺ σοῦ χρωστᾶω λέει ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου.

— Μὰ δὲν εἶνε βία, τώρα... — Πάρτες τοῦ λέει ὁ ἄλλος. Πάρε κι’ ἄλλες δέκα χιλιάδες νὰ μοῦ τὶς φυλάξῃς ! Ὅταν ἐπιστρέψωμε στὴν πόλι μοῦ τὶς δίνεις

— Ἄκουσε Ροζαλία, ἐγὼ θὰ πεθάνω... Δώσε μου τὸ λόγο σου διὰ θὰ κρατήσῃς τὸ μαγαζὶ μαζί μὲ τὸν συνέταιρό μου καὶ διὰ θὰ τὰν πάρῃς ἄντρα σου.

— Ὅσο γι’ αὐτὸ, μὴ στενοχωρεῖσαι, Ἄνδρα μου. Τοῦ τὸ ἔχω ὑποσχεθῆ, ἐδῶ καὶ δύο χρόνια !...

— Ἐχω νὰ σᾶς ὑποδείξω μιὰ ἐπιχειρήσι γιὰ νὰ κερδίσετε ἀμέσως δύο ἑκατομμύρια.

— Ἐξήγηθῆτε, σᾶς ἀκούω... — Στὴν κόρη σας δίνετε προῖκα τέσσερα ἑκατομμύρια, δὲν εἶνε ἔτσι ; Ἐ λοιπὸν, ἐγὼ τὴν δέχομαι μόνο μὲ δύο !...

— Τί γίνεσαι Νίκο ; τί νεώτερος ; — Νὰ ἔγιναι πατέρας. — Σὲ συγχαίρω. Καὶ ἡ γυναῖκα σου εἶνε καλὰ ; — Ἡ γυναῖκα μου ; Μὰ αὐτὴ δὲν ξέρει τίποτα !

— Ἐνας κλαίει στὴν κηδεῖα ἐνὸς πλοιοῦ. — Ἦταν συγγενὴς σας ὁ μακαρίτης; δὲν ἐρωτοῦν. — Ὅχι, ἀπαντᾷ αὐτός. Καὶ γι’ αὐτὸ ἀκριβῶς κλαίω.

— Ἡ κόρη μου κάμει μᾶθημα τραγουδιοῦ καὶ δὲν μπορῶ οὔτε στιγμή νὰ μείνω στὸ σπίτι. — Εἶσαι εὐνοχῆς, φίλε μου. Ἐμένα ἡ κόρη μου παίρνει μαθήματα μαγειρικῆς καὶ δὲν κατορθᾶω νὰ φάω στὸ σπίτι !

Στὴν ὁδὸ Ἐρμού. — Σὰς βεβαίω κυρίε μου διὰ τὸ ὕψασμα αὐτὸ εἶνε τῆς τελευταίας μόδας. — Μοῦ τὸ ἐγγυᾶσθε διὰ δὲ θὰ ζεθωρίσῃ ; — Ἀδύνατον, κυρία μου ! τὸ ἔχομε τρεῖς χρόνια στὴν βιτρινα καὶ δὲν ἔχει πάθει τίποτε.

Εἰς τὸ δικαστήριον — Καταγοροῦμενε, ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχουν ἀποδείξεις διὰ σὺ ἐκλεφες τὸ ρολοὶ τοῦ κυρίου ἀθωώνεσαι. Ὁ κατηγοροῦμενος δὲν κινεῖται ἀπὸ τὴν θέσιν του. — Πήναινε λοιπὸν εἶσαι ἐλεύθερος ! — Μὰ δὲν κατάλαβα καλά, κύριε πρόεδρε... Τὸ ρολοὶ μένει δικό μου ἢ πρέπει νὰ τὸ ἐπιστρέψω ;

ΦΘΗΝΟ ΚΑΙ ΠΣΦΑΛΕΣ ΒΑΡΟΜΕΤΡΟ

Ἐνα ἀπὸ τὰ ἀτλούστερα, ἀλλὰ καὶ ἀσφαλέστερα συγχρόνως βαρόμετρα, εἶνε καὶ ὁ ἰστός τῆς ἀράχνης. Ὅταν ἐπὶκίεται βροχὴ ἢ ἀνεμος ἢ ἀράχνη κονταίνει τὶς χορδὰς ἀπ’ τὶς ὁποῖες κρέμεται ὁ ἰστός ; δταν δὲ ὁ καιρὸς εἶνε σὺμετάβλητος τὶς ἀφίνει σὲ χαλαρὰ κατάσταση.

Ἐὰν ἡ ἀράχνη μακροαῖνη τὰ νήματά της, τοῦτο εἶνε σημεῖον καλοῦ καιροῦ ἢ διάρκειά του θὰ φανῆ ἀπ’ τὸν βαθμὸ τῆς χαλαρώσεως τῶν νημάτων αὐτῶν.

Ἐὰν ἡ ἀράχνη δὲν πλέκει διόλου ἰτόν, τοῦτο εἶνε σημεῖον βροχῆς. Ἐὰν ὁμῶς, ἐνῶ ἀκόμη βρέχει, ἀρχίσει νὰ ἐργάζεται, τοῦτο σημαίνει διὰ σὲ λίγο ὁ καιρὸς θὰ μεταβληθῆ σὲ πολὺ καλόν.